

Dydsmonstre eller lyst-monstre?

Av Einar Engebretsen,
Sande

«Kirken har valgt å gå en annen vei enn folk flest,» skriver DT-BBs gjesteskribent, Kjersti Danielsen. Hun forteller oss at det har skjedd en fornuftig utvikling siden «folk flest» brøt med Kirkens moralske prinsipper noen ti-år tilbake.

Folk har ønsket seg en «dilettant»-kirke som tilpasser seg våre krav og lyster og hvor appetitten ikke tøyles etter Guds normer, men tøyes etter vår appetitt. Denne livsstilen er ikke original. Den er eldre enn Kirkens «gamle» moral - men den er trolig for luftig til å kalles fornuftig. Vi er blitt deilig frigjort fra «Du skal ikke stjele», og bolttrer oss i tyverier og underslag. Det ny-opprettede Øko-krim har ikke kapasitet til å hanskes med all korrupsjonen. For noen ti-år siden var nordmenn regnet som et ærlig folkeferd. Ikke i dag.

For noen ti-år siden kunne vi sette fra oss sykkel og bil i Drammen og regne med å fin-

ne dem igjen. Har *det* blitt bedre siden folk flest brøt med Kirkens moralske prinsipper?

For noen ti-år siden var post- og bankran og kioskplyn- dring like sjeldne som blåveis i januar. I dag stjeler slike hendelser daglig overskriftene.

Vi bryter *ett* moralsk prinsipp, og stat og storting må bøte på det med *ett tusen* påbud, forbud, lover og forskrifter.

Siden «folk-flest»-fornuften brøt med Kirkens «gamle» moral, har mobbing, ungdoms- vold, drap og mord økt i omfang, og utviklingen akselererer. Eller tar jeg feil - har ting blitt så meget bedre?

«Rekord i narko-beslag» var en førsteside-overskrift i Aftenposten 5. januar i år. 1995 ble et rekordår for narkotikaforbrytelser i Norge. «Ecstasy er blitt så vanlig at ungdom gjerne tar en pille på handleturen - for å bli innmari lykkelig». Hvorfor spørre hva Gud ville, når man får «instant himmelrus» med en pille? Er dette dødsritt et

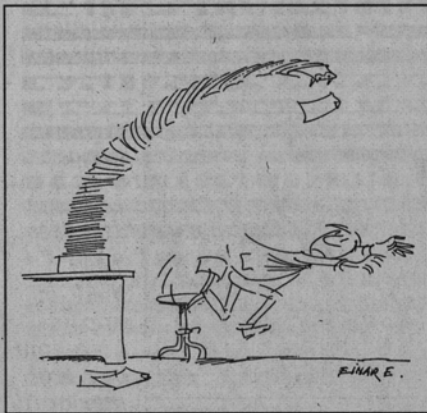
fremskritt? Hva med Kirkens seksualmoral - er den unormal og gal? Skal vi juble over utviklingen i vårt samfunn de siste tre ti-år etter at «folk flest» brøt med denne kirkelige «byrden»? Har bruddet gitt oss et varmere medmenneskelig klima? Nei, et meget kaldere. Mindre nevroseser i hjemmene? Nei, de fordobles. Færre ensomme? Nei, flere. Har vi utvidet våre hjerter og fått større omsorg for våre gamle? Nei, tvert imot. Har denne oppskrytete «frigjøringen» skapt større samhold i familien? Vi kjenner svaret.

Dydsmonstre eller lystmonstre? Triste alternativer. Det er visst ingen fare - vi nordmenn er for sta og sære til å være en nasjon av dydsmonstre, selv med Kirkens pekefinger i ryggen. Men - *uten* en kirke med mot og vett til å dømme mellom urett og rett har vi store muligheter til å bli et folk av lurvete lystmonstre.

«57 norske bistandsarbeidere HIV-smittet i Afrika» var overskriften over en hel side i Aftenposten tidligere i januar. Det sto ingenting om *misjonærer* i Afrika. Kanskje sistnevnte ennå «treller» under Kirkens moralske prinsipper?

Det er ikke så lett å følge Kjersti Danielsens argument og se de gode frukter av «følg-folk-flest-fornuften». Tvert imot - ved å fjerne spennvidden mellom det umulige og mulige, nåde og lov, Himmel og Helvete, har vi mennesker skapt et flatt, gørr kjedelig samfunn tross en stigende kjøpekraft.

Moral formet etter «folk flest» blir fort mer problematisk enn demokratisk. Eller som Henrik Ibsen sier i «De unges Forbund»: «Det store publikum er det slette publikum».

TEGNING: EINAR ENGBRETSSEN

Vi bryter med ett av Guds bud. Stat og storting fyller tomrommet med ett tusen påbud, forbud, lover og regler. Det kaller vi frigjøring.